

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν εσλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 23 Ἰανουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 8

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πότε θὰ μπορέσω ἐπὶ τέλους, τοὺς ῥωτοῦσε κάθε τόσο καὶ λιγάκι, νὰ βάλω στὴν ἐφημερίδα μου τὸ πρῶτο συνταρακτικὸ ἀρθρο γιὰ τὸ ταξίδι σας στὸν Ἀρη;

Καὶ τοὺς ἔφερνε κάθε φορὰ κι' ἀπὸ ἓνα σχέδιο τοῦ «συνταρακτικοῦ» ἀρθρου ποὺ ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας τὸ ἐσχίζαν χωρὶς κανένα οἶκτο.

— Ἀρκετοὶ γνωρίζουν τὸ μυστικὸ μας, ἔλεγε ὁ Ἑρρίκος καὶ δὲν θὰ μοῦ φανῇ καθόλου παράξενο ἂν μάθαινα πῶς μιὰ βολίδα τοῦ ἰδίου τύπου σὰν τὴν δική μας, ξεκίνησε γιὰ τὸν Ἀρη ἢ γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλον πλανήτη, μαζί με ἀστροναῦτες Ρώσους, Γερμανοὺς ἢ Ἀμερικανούς.

— Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πράγμα, διαμαρτυρόταν ὁ Ἀνδρέας. Ἄν ὅπως εἶναι ἡ ἀλήθεια, γνωρίζουν πολλοὶ ἄνθρωποι τοὺς σκοποὺς μας, ὅπως ὁ Ζάκ, ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ κ. Ρομπιγιόν, κανένας ὅμως δὲν ἔχει ἰδεῖ τὰ σχέδιά σου, οὔτε τοὺς ὑπολογισμούς σου οὔτε ἔχει ἰδέα γιὰ τὸ ἐκρηκτικὸ μῆγμα.

— Καὶ νομίζεις, ἀπαντοῦσε πάντα φιλόποτος ὁ Ἑρρίκος, πῶς θὰ ἦταν δύσκολο νὰ ἐρθῇ κανένας καὶ νὰ μᾶς τὰ κλέψῃ;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὸ παράδειγμα τῆς Ἀντουανέττας... ἔκανε δειλὰ ὁ Ἀνδρέας.

— Μᾶς βγήκε σὲ καλὸ, γιατί χωρὶς τὴν ἀπόπειρά της δὲν θὰ γνωρίζομαστε ποτέ, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε με τρομάζει γιατί βλέπω τί μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς στὰν ἔχῃ τὴν ἀπόφαση νὰ... νὰ...

— Νὰ κλέψῃ, μὴ φοβᾶσαι νὰ πῇς τὴ λέξη, τὸν συμπλήρωνε ἡ Ἀντουανέττα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς κι' οἱ τρεῖς τοὺς ζοῦσαν με τὸ φόβο μήπως τοὺς ἀρπάξῃ κανεὶς τὰ πολύτιμα σχέδιά τους. Ἄν τύχαινε νὰ συναντήσουν δυὸ φορὲς τὸν ἴδιο ἄνθρωπο μπροστὰ στὴν πόρτα τους, τοὺς φαινόταν ἀμέσως ὑποπτος. Ὁ Ἑρρίκος ἀπαγόρευε νὰ μῇ μέσα στὸ γραφεῖο του ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὴν Ἀντουανέττα καὶ ἡ Ἀντουανέττα μοναχὴ τῆς συγύριζε καὶ ξεσκόνιζε τὸ δωμάτιο αὐτό. Ἡ πόρτα ἔκλεινε με τριπλὲς κλειδαριές καὶ γιὰ νὰ φυλάξῃ τὰ σχέδια εἶχε ἐγκα-

ταστήσῃ ἓνα ντουλάπι θωρακισμένο, σωστὸ χρηματοκιβώτιο.

Ὅσο γιὰ τὰ μέταλλα καὶ γιὰ ὅλα τὰ μηχανήματα ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς βολίδας, αὐτὰ εἶχαν παραγγελθῇ στὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ρομπιγιόν καὶ σὲ διαφορετικὰ ἐργοστάσια τὰ καθένα, χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ ποῖος ἦταν ὁ προορισμός τους.

* *

Ὡστόσο ὁ κ. Ρομπιγιόν δὲν κρατιόταν πιά ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του. Ἄν ὁ Ζάκ Ναταλί ἀνυπομονοῦσε νὰ δημοσιεύσῃ τὰ «συνταρακτικὰ του ἀρθρα», ὁ πρῶτος πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα πότε νὰ δώσῃ συνεντεύξεις στοὺς δημοσιογράφους ποὺ θὰ μαζεύονταν ἀπὸ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μιά ζωορὴ συνομιλία στὸ κατώφλι

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Ροζελέαντια

τά πέρατα του κόσμου και ν' αναπτύξη βίη την ρητορική του δεινότητα.

Για την ώρα φωτογραφίζονταν σ' όλες τις πόλεις, μόνος του ή με το γιό του, ώστε οι φωτογραφίες να είναι έτοιμες αμέσως μόλις θά του τις ζητούσαν και έγραφε τα σχέδια των λόγων του όπου εξυμνούσε τις κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, τόν έκιμνηδενισμό των αποστάσεων, την αποκάλυψη των μυστηρίων του σύμπαντος κτλ., κτλ. με φράσεις πομπώδεις και χτυπητές.

Αλλωστε το μυστηριώδες ύφος που είχε πάρει τώρα τελευταία και οι περίεργες παραγγελίες που γίνονταν σ' όνομά του είχαν αρχίσει να προκαλούν την δημόσια περιέργεια.

Όσο περνούσαν οι μέρες τόσο ή πολιορκία γινόταν στενότερη. Ούτε στο δρόμο ούτε μες στο σπίτι του τόν άφηναν οι δημοσιογράφοι σ' ήσυχία. Τού ζητούσαν συνεντεύξεις, τόν έπνιγαν με κάθε είδους έρωτήσεις. Είχε δώσει το λόγο του να μη φανερώσει το παραμικρό. Κι' όσο κι' αν τού στοίχιζε αυτό το πράγμα, αγωνιζόταν να κρατήσει την υπόσχεσή του. Τό να άρνηθ' όμως να δεχθ' κανένα από τήν ξεπερνάσε τās δυνάμεις του. Κι' όταν δεχόταν τούς δημοσιογράφους τού ήταν αδύνατο να κρατήσει το στόμα του βουλωμένο και να μην δηλώσει τουλάχιστον ότι «είχε άφιερώσει όλες του τις δυνάμεις, όλη τή δραστηριότητά του, σ' εια τεραστία προσπάθεια που όμοια της δέν είχε επιχειρηθ' ποτέ και που θά έδόξαζε όχι αυτόν, αλλά τήν αγαπημένη του πατρίδα σ' ελόκληρο τόν κόσμο!»

Φυσικά οι Παρισινοί δημοσιογράφοι που διασκέδαζαν με τó στομφώδες ύφος και τὰ παχειά λόγια τού πολυεκατομμυριούχου, δέν έδλεπαν παρά τήν κωμική άποψη άπ' όλη αυτή τήν υπόθεση και έγραφαν άρθρα τέτοια που μόνο τόν αγαθό κ. Ρομπιγιόν έκαναν να καμαρώνη και όλο τόν άλλο κόσμο τόν έκαναν να γελάη με τήν καρδιά του.

Υπήρξαν όμως και μερικοί άλλοι άνθρωποι πιο παρατηρητικοί. Κι' αυτοί είχαν άρκετη δευδερχεία ώστε να προσέξουν πως ό μεγαλοδωμήχανος είχε στενές σχέσεις μ' ένα νεαρό χημικό και μ' έναν αστρονόμο... Κι' ή περιέργειά των κεντρίστηκε ακόμη περισσότερο γιατί ό Έρρίκος Μπερνόν, μέλο που ήταν σχεδόν άγνωστος στο γαλλικό κοινό, είχε κάμει διάφορες επιστημονικές ανακοινώσεις σχετικές με τήν μελλοντική επικοινωνία τής γής με τ' άστρα, που είχαν προκαλέσει μεγάλη έντοπωση σ' όρισμένους ξένους κύκλους.

Με μεγάλη διακριτικότητα και χωρίς να βάλουν τήν παραμικρή υποψία στο νου τους οι δυο νέοι άρχισαν να έπιτηρούνται. Αυτοί που τούς παρκαλοούσαν έμαθαν πως εργάζονταν μαζί και πως στο σπίτι τού Έρρίκου υπήρχε ένα κιώτιο με διπλές και τριδιπλές κλειδωνίες.

Κι' όταν ή μαγείρισσα τής κυρίας Μπερνόν πηγαίνοντας στο μανάβικο για ν' αγοράσει φρούτα, μέσα στις άλλες της φλυαρίες έλεγε «πως ό κύριός της κλειδώνει όλη τήν ήμέρα στο γραφείο του γιατί φτιάχνει μια μηχανή για να τινάξη τó φεγγάρι στον άέρα», δέν υποψιαζόταν βέβαια ποτέ της πως τὰ λόγια της θά μεταδιδόζονταν στην άλληνη άκρη τής Εύρώπης.

Εκείνος όμως που όλα αυτά τὰ σχέδια και οι συζητήσεις τόν κρατούσαν στην μεγαλύτερη αγωνία και ταρραχή, ήταν δίχως άλλο ό Όρέστης Ρομπιγιόν. Ό νεαρός αυτός που ως τότε δέν ενδιαφερόταν παρά για τὰ κοστούμια του και για τις γραβδάτες του και που τόν έπιανε παλμός όταν ό πατέρας του άπαιτούσε να τόν συνοδεύσει με τó αεροπλάνο, βρισκόταν σ' απερίγραπτη ψυχική κατάσταση άπό τή στιγμή που έμαθε με τί τρόπο έμελλε να δοξάσει τόν πατρικό όνομα. Είχε κλείσει ό λαϊμός του και δέν τού πήγαινε κάτω μπουκιά. Αδυνάτιζε μέρα με τήν ήμέρα, τó χρώμα του είχε γίνει σαν φλουρί και στόν ύπνο του έβλεπε αδιάκοπα εφιάλτες.

Για μια στιγμή σκέφτηκε να σκοτώσει τόν Άνδρέα, τόν Έρρίκο, άκόμη και τήν Άντουανέττα. Αλλά ή σκέψη ν' άνεθ' στην λαιμητόμο τόν ένθουσίαζε ακόμη λιγώτερο άπό τήν σκέψη να μπη στην βολίδα. Στο τέλος σκέφθηκε πως ή φίλιά των δύο νέων μπορεί να τού ήταν περισσότερο χρήσιμη άπ' ό,τι ό θάνατός τους και γι' αυτό άρχισε να τούς κάνη τακτικές επισκέψεις.

Τό πρώτο που ρωτούσε πάντα και που ένδιαφερόταν να μάθ' ήταν ως ποιο σημείο είχαν προχωρήσει οι έργασίες, και κάθε φορά που ό Έρρίκος στενοχωρημένος έλεγε πως κάπου είχε συναντήσει μια δυσκολία, τὰ χλωμά του μάγουλα έπαιρναν κάποιο χρώμα.

Τέλος μια μέρα ό Έρρίκος έλεγε: — Όλα είναι έτοιμα. Τώρα δέν μάς μένει πια παρά να κατασκευάσουμε τήν βολίδα σύμφωνα με τὰ σχέδια που έχω καταρτίσει και σ' έντεξη βδομάδες να φύγουμε.

Ό Όρέστης δέν μπόρεσε πια ν' άντέξη: λιποθύμησε. Κι' όταν συνήλθε τὰ πρώτα του λόγια ήταν:

— Μου όρκίζεστε πως δέν υπάρχει κανένας κίνδυνος;

Ό Έρρίκος έμεινε συλλογισμένος για λίγα λεπτά κι' ύστερα έλεγε:

— Για να πω τήν αλήθεια, υπάρχει ένας μονάχα, αλλά είναι φοβερός: Ό κίνδυνος τής πρώτης στιγμής που θά έπακολουθήσει τήν έκρηξη. Αλλά και ό κ. Μπορέ και εγώ δέν φοβόμαστε να τόν αντιμετωπίσουμε.

— Μά αυτό είναι φρικαλέο, άναστέναξε ό δύστοχος ό Όρέστης.

— Ακούστε, έλεγε ή Άντουανέττα. Έσκέφθηκα σχετικά με σ'ας και αν είσθε σύμφωνα μπορούν να βουλευθουν τὰ πράγματα. Ας αφήσουμε τόν πατέρα σας να νομίζει πως θά φύγει έσείς, τήν τελευταία όμως στιγμή θά μπω εγώ στη βολίδα και όταν θά τó αντιληφθ' ό πατέρας σας θά είναι πια πολύ άργά.

Δέν είχε ακόμη καλά-καλά τελειώσει ή Άντουανέττα και ό Όρέστης έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό και ξαναλιποθύμησε. Τούτη τή φορά όμως είχε λιποθυμήσει άπό τή χαρά του!

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ Η ΧΑΡΗ

Όλα τὰ παιδάκια έχουν τή χάρη Νάχουν μια μαννούλα ζωντανή. Λένε «ευχαριστώ», λένε «μακάρι Πάνω της ό Πλάστης, ν' άγρυπν'!» Δίχως τή γλυκειά της συντροφιά, Αχ, δέν έχει ό κόσμος όμορφιά!

Στα δυο γόνατά της τὰ καθίζει, Και σπειρί-σπειρί, σαν τὰ πουλιά, Με χρυσό κουτάλι τὰ ταιζει, Τὰ κερνάει νερό γουλιό-γουλιά. Κι' αν κανείς λόγος κακός τούς πέσει, Η μαννούλα εύθ'υς θά τόν σχωρέσει.

Τό σφουγγάρι βρέχει, τούς ξεπλένει Γόνατα και ποδάρες και λαιμά, Τό σκληρό σαπούνι τούς γλυκαίνει Με τὰ κλάματά τους πολεμά. Τέλος, γονατίζει τρυφερά Και λουριά στο πόδι τούς φορεϊ.

Τ' άσπρο σάν χαρ'ή τó πανωφόρι Με διπλή σειρά χρυσό κουμπι Ποιό δέν έστοχάστηκεν άγόρι, Πότε πάλι σίπι του να μπη Και να π'ή μ' άγάπη «Καλησπέρα! Τι ώρα τόν που μ' έκαμες, μητέρα!»

Μά όταν, με μονάκριβο φουστάνι, Έρθη εκείνη άπ' έξω, άπό δουλιά, Τό παιδάκι πάλι τήν προφτάνει Για να τής χυθ'ή στην άγκαλιά. — Ό, τι κι' αν μου φέρνης, ή αν δέ φέρης Σ' άγαπώ, μαννούλα, να τó ξέρης.»

Ένα μυστικό σά μαρτυρήσω, Θα τήν αγαπούνε τὰ διπλά... Μά γιατί να τὰ κακοκαρδίσω Όλα τὰ παιδάκια τὰ καλά; (Θάρρη μέρα—Θέ μου κι' άς άργήση! Που θά φύγη—και δέ θά γυρίση.

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΣΤΟ ΦΩΚΑ

Άγαπητοί μου,

ΣΑΣ είπα τήν άλλη φορά τί έκτακτος και τί γουστόζος άνθρωπος ήταν ό Γεράσιμος Φωκάς. Αλλά έχω άπ' αυ-

τόν και μερικές άναμνήσεις που μπο- ρούν ίσως να τόν δείξουν καλύτερα.

Ήταν τó 1909, λίγα χρόνια άφó- του είχ' έρθει στην Αθήνα, για να πάρη τήν έδρα τής χειρουργικής στο Πανεπιστήμιο. Μεγάλος θεατρόφιλος, έγινε φυσικά και μεγάλος θαυμαστής τής Μαρίας Κοτοπούλη. Τόν προη- γούμενο χρόνο, ή συνομήλική της και ανταγωνίστρια Κυδέλη είχε ένα θρίαμβο με τή «Φωτεινή Σάντρη», τή δραματοποίηση τού «Κόκκινου Βράχου» που είχα γράψει γι' αυτήν.

Ίδ'εα τού Κωνσταντίνου Χρηστομά- νου, ήταν να δραματοποιήσω και τή «Στέλλα Βιολάντη» (άπό τó διήγημά μου «Έρως Έσταυρωμένος») για τή Μάρικα. Και τήν έγραψα. Ό Φωκάς τó έμαθε και για να ιδ'ή αν θά είχε τόν ίδιο τουλάχιστο θρίαμβο κι' ή Μάρικα, ήλθε ένα βράδυ στο σπίτι μου, πριν παραδώσω ακόμα τó χει- ρόγραφο μου στην πρωταγωνίστρια, και με παρακάλεσε να τού τó διαβά- σω.

Ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή μου που θά διάβαζα ένα έργο μου σ' ένα γιατρό-χειρουργό. Κι' όμως μπροστά σ'ε τί μεγάλο γνώστη τής θεατρικής τέχνης βρέθηκα! Φαντα- σθήτε μόνο πως μ' έκαμε νάλλάξω, να συμπληρώσω, να δυναμώσω αν θέλετε, τή δραματική εκείνη σκηνή μεταξύ τής Στέλλας και τής μητέρας της στην γ' πράξη! Έγινε έτσι κα- λύτερη, και μπορώ να πω πως χάρη στην υπόδειξη τού Φωκά τού για- τρού-χειρουργού, τó δράμα είχε ακό- μα μεγαλύτερη έπιτυχία κι' ή Μάρικα ένα θρίαμβο που άπό τότε μένει άξέχαστος.

Έν' άνέκδοτο τώρα τού χειρούρ- γου: Κάποτε φάνηκε στο μάγουλό μου ένα άσπρο σπυράκι. Δέν μ' ένο- χλούσε καθόλου και για πόλυν καιρό δέν τού έδωσα καμμία προσοχή. Α- ξαφνα μια μέρα έρεθίστηκε, κοκκί- νησε και μου πονούσε. Τό έδειξα στο θεό μου, τó γιατρό Παπαδόπουλο, που τρόμαξε. «Στό Φωκά γρήγορα!» μου έλεγε. Τρόμαξα κι' εγώ: «Είναι κακό, θέτε Μιχάλη;—Δέν ξέρω, δέν ξέρω, στο Φωκά!» Τρέχω άμέσως και βρίσκω τó μεγάλο χειρουργό στην Κλινική που δεχόταν.

— Γιατρέ! κοίταξ' έδώ τί έχω!

Ό Φωκάς σφαιρεύθηκε, κοίταξε

καλά τó σπυράκι μου, τó έπιασε και τó ζούληξε κάνοντας χμ! χμ!...

— Γιατρέ! φώναξα με άγωνία, εί- ναι κακό; Πές μου!

Ό Φωκάς έκαμε έναν άρίμητο μορφασμό. Και με τήν κεφαλλονίτι- κη προφορά τού μου άποκρίθηκε:

— Κακό, κακό, ό,τι και νάναι, θά τó πετάξουμε!... Άσε να μαλακώσω ακόμα κι' έλα πάλι αύριο να ιδούμε.

Και μου έδωσε ένα κομματάκι τα- φτά για να τó σκεπάσω. Έγώ, άφε- λέστατα, τó πήρα, τó σάλωσα και έτοιμαζόμουν να τó κολλήσω. Κι' ό Φωκάς, με απερίγραπτο πάλι μορφα- σμό οίκτου κι' άπελπισίας:

— Μή με τó σάλιο σου, καίμ'ε!... Σαν άγράμματος κάνεις!... Είσαι και συγγραφέας, και δέν ξέρεις πως τó σάλιο έχει όλα τὰ μικρόδια τού κό- σμου; Πέταχ' το, πέταχ' το!

Τό πέταξα, πήρα άλλο και, γε- λώντας, τó κολλήσα με νερό. Αλλά δέν χρειάστηκε να ξαναπάω τήν άλλη μέρα: Τό σπυράκι, που δέν ήταν παρά έν' αγαθώτατο λίπωμα έσπα- σε μόνο του—γι' αυτό είχε κιόλα έ- ρεθισθ'—κι' εξαφανίστηκε χωρίς νάφήση ούτε σημάδι.

Ό Φωκάς, καθώς σ'ας είπα, ήταν κι' Ακαδημαϊκός. Είχε διορισθ' άπ' ευθείας, χωρίς έκλογή, με τούς πρώ- τους είκοσι που άποτελέσαν τήν Α- καδημία. Περιττό να σ'ας πω πόσο μ'

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

«Γκορινιάρης», καθώς ξέρουμε ήταν ό χοίρος που βραβεύθηκε στην έκθεση. Και «Φουσκωμένο» έλεγαν στην αυλή τόν γάλο, που χωρίς να βραβευθ' ποτέ, φούσκωνε και καμάρωνε σ'ά νάχε πάρει όλα τὰ βραβεία τού κόσμου.

Και νά, τή στιγμή εκείνη παρουσιάζεται, στέκεται φου- σκώνει και, με τήν ούρα άνοι- χτή σ'ά βεντάγια, με τις φτε- ρούγες πεσμένες κάτω σ'ά σκού- πες, προχωρεί μερικά βήματα και φτάνει ως τήν Άσπροούλα.

Ό Φωνανλός πισοπλάτιζε. Δέν τού άρεσε πολ' να βλέπη τόν Φουσκωμένο.

— Γλού, γλού! Καλημέρα σας, κυρά-Άσπροούλα.

— Καλημέρα σας, κύριε Φου- σκωμένο. Θέλετε τó αυγό σας;

— Όρίστε. Και τού χρόνου νάμαστε ζωντανοί.

— Αν γλυτώσουμε τὰ Χριστούγεννα, που σφάζουν γάλους και κότ- τες, θά ζήσουμε, έλεγε ό Φουσκωμένος. Γιατί τó Πάσχα σφάζουν μόνο άρνιά. Ευχαριστώ πολ'. Και τού χρόνου. Γλού, γλού!...

Πήρε τó αυγό του, ξεφούσκωσε κι' έφυγε γοργά. — Έν' ακόμα μου μένει, έλεγε ή Άσπροούλα. Να ιδούμε, πότε θάρθ'ή κι' ό Γκορινιάρης να τó πάει!...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Από τότε άλλαξε γνώμη. Δεν ήθελε πια να γίνει στρατιωτικός, να καταταχθεί στην Ίερατική Σχολή, για να γίνει παπάς, δεσπότης, ίσως και καρδινάλιος...

— Και σύ, Καπάνη, τί θα γίνης; ρώτησε ο Δουμποδάνος, το Μάριο, αφού είδε πως ο Σαϊζάνης δεν απαντούσε.

— Κι' εγώ στρατιωτικός, όπως και σεις, Δουμποδάνε και Μοντανή, όπως και σύ ίσως, Σαϊζάνη, είπε ο Μάριος.

Ο Σαϊζάνης πάλι δεν απάντησε. Έχουμε μόνο έν' αρνητικό νεύμα και ψιθύρισε:

— Ποιός ξέρει!...

Σ'

Στο σπουδαστήριο

Ο Σαϊζάνης, προσδεδυμένος για την ηλικία του, κι' ο Δουμποδάνος που είχε μείνει λίγο πίσω, ήταν στην τετάρτη! Στην ίδια τάξη έβαλε προσωρινά και το Μάριο Καπάνη ο κ. επιμελητής, ως που να του πετύχαι και την υποτροφία και τον έγγραψαν τακτικό μαθητή.

Επιμελής, έξυπνος και πάντα φαιδρός, ο μικρός Γασκώνας αγαπήθηκε άμέσως κι' από τους συμμαθητές του κι' από τους δασκάλους του.

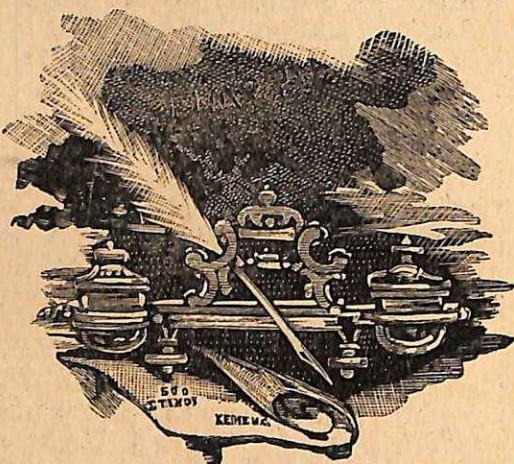
Δυστυχώς, στο ίδιο σπικιδαστήριο συμμελετούσαν κι' οι ξένοι μαθητές—Βραζιλιάνοι ήταν—πού, καθώς είδαμε, κρεμούσαν το ζουνάρι τους για καυγά. Ο Μάριος τους είχε πάρει από κακό και τους φερνόταν με άσχημο τρόπο, ώστε δεν θάταν καθόλου παράξενο αν γίνονταν καμιά ώρα μαλλιά κουβάρια. Γιατί κι' ο Γρηγόρης, ο μεγάλος εκείνος μαθητής, δεν έχωνε καθόλου το Μάριο κι' έσκασε που του χρωστούσε τη σωτηρία του. Θυμάστε τη σκηνή στη μικρή αυλή: ο Μάριος τους είχε δείξει το παράθυρο και τη σκάλα, τη στιγμή που θάνοιγε ή πόρτα και θά τους τσάκωναν (ήταν βέβαια ο υπηρέτης, με εκείνον ενόμιζαν πως ήταν ο κ. επιμελητής). Ο Γρηγόρης λοιπόν το θεωρούσε προσβολή και ταπεινώση να χρωστώ τη σωτηρία του σ' ένα «παλιόπαιδο» κι' εξερέθιζε κρυφά τους συμμαθητές του εναντίον του Μαρίου.

Μια μέρα, ενώ ήταν στο σπουδαστήριο, βγήκε μια στιγμή ο επιτηρητής, και τότε ο Γρηγόρης βρήκε την ευκαιρία να πειράξει το Μάριο

και του είπε δυνατά και χλευαστικά:

— Δέ μου λές εσύ, πότε σκοπεύεις να βγάλεις πιά τα χωριάτικα;

Τη στιγμή εκείνη, ο Μάριος είχε το νοῦ του αλλοῦ και δεν άκουσε τα χλευαστικά λόγια του Γρηγόρη. Μελετούσε; Όχι, ζωγράφιζε. Και να πως και γιατί: Έκει που έγραφε την εξέγησή του, έχυσε το καλαμάρι του, από άπροσεξία, πάνω σε μια σελίδα του τετραδίου, κι' έπειτα, για γούστο, άρχισε να έπεξεργάζεται με την πέννα του τις κηλίδες της μελάνης, να τις συμπληρώνει, να τις ένώνει με γραμμές και να κάνει ένα σωρό σχέδια νοστιμώτατα. Έτσι στο άπάνω μέρος της σελίδας σχεδίασε μια γάτα με τις τρίχες της σηκωμένες, κι' ένα σκύλο που στεκόταν μπροστά της και την έγαύγι-

ζε, ενώ εκείνη έτρεμε απ' το θυμό της και το φόβο της. Και για να δείξει για ποιό λόγο ο σκύλος την είχε πλησιάσει, ζωγράφισε ακόμα, μπροστά στη γάτα, μια κατασκόφια με φαγητό. Δεξά, μιάν άλλη κηλίδα τη μεταμόρφωσε σε μπαλλόνι που άνέβαινε ψηλά στον ούρανό, και παρακάτω ζωγράφισε μερικά άλλόκοτα πουλιά. Στη μέση της σελίδας, όπου είχε πέσει ή περισσότερη μελάνη, κατάφερε να παραστήσει μια εικόνα πολεμική, μια μάχη. Ήταν σύγκρουση πεζικού και ίππικού, κι' έδλεπες λόγχες σπαθιά, σημαίες, τύμπανα κι' ένα πελώριο άρχιτυμπανιστή που είχε σηκωμένο το ραβδί του σά ρόπαλο κι' έτοιμαζόταν να χτυπήσει κατακέφαλα τον έχθρο. Προς τα κάτω, άριστερά, φαινόταν κι' ένα πλοίο που έπλεε σε μια θάλασσα (και βέβαια ή θάλασσα αυτή δεν μπορούσε να είναι άλλη από τη... Μαύρη). Νά, εκεί δεξιά, κάτω-κάτω, κι' ένα κοριτσάκι.

Ο Μάριος του έδωσε τη μορφή της ξαδέρφης του, της Ουρανίας, που τόσα ώραία παιχνίδια έπαιζαν μαζί από μικρά παιδιά. Γι' αυτό ζωγράφισε στη γωνιά την ίδια μικρούλα να παίζει στεφάνι, όπως τότε, και το σκύλο τους τόν Πιστό να τρέχει κατόπι της με γαυγίσματα χαράς...

Α, πόσος καιρός είχε περάσει από τότε!

Ίσα-Ίσα λοιπόν τη στιγμή που ο Μάριος είχε το νοῦ του στα καλοθύμητα αυτά περασμένα, ο Γρηγόρης του πέταξε τα προσκλητικά εκείνα λόγια. Δεν τάκουσε, καθώς είπαμε, με την πρώτη κι' ο Βραζιλιάνος του τά ξανάπε:

— Δεν μου λές εσύ, πότε σκοπεύεις να βγάλεις τα χωριάτικα;

— Μπά, μπά; Έχουμε ο Μάριος σηκώνοντας το κεφάλι· σε μένα μιλάς;... Άντε, βλάκα! δεν σε γνωρίζω.

— Βλάκα;! Με είπες βλάκα;! φώναξε ο Γρηγόρης κατακόκκινος από θυμό.

Και γυρίζοντας στους άλλους:

— Νά είσθε μάρτυρες, είπε, πως με πρόσβαλε.

— Ναι, ναι, τον άκούσαμε! φώναξαν οι Βραζιλιάνοι μαθητές.

Ο Γρηγόρης ξαναγύρισε στο Μάριο:

— Άν σε βαστά, του είπε, έλα δώ να σου δείξω ποιός είναι βλάκας.

— Α, μπά! Έχουμε με περιφρονητική άδιαφορία ο Μάριος· δεν ένωνώ να χαλάσω την ήσυχία μου και δεν το κουνώ από δώ που κάθουμαι.

— Καλά, είπε ο Γρηγόρης, αφού δεν το κουνάς εσύ, το κουνώ εγώ.

Τώρα να ιδής!

Και σηκώθηκε να όρμήσει κατά του Μαρίου, αλλά οι φίλοι του τον έκρατησαν:

— Όχι, όχι, δεν κάνει δώ-μέσα...

— Αφήστε με να του δείξω!...

— Όχι, ήσυχασε.

Δεν τόν άφιναν να πλησιάσει τον Μάριο· εκείνος τότε άρπαξε το Λεξικό του κι' έτοιμαζόταν να του το πετάξει.

— Κάνε πως το πετάς και βλέπουμε, φώναξε ο Μάριος.

Και σηκώθηκε για να μυνθώ.

Οι φίλοι του Δουμποδάνος και Σαϊζάνης έτρεξαν άμέσως κοντά του να τον βοηθήσουν.

— Έλα ντέ, πέταξέ το! ξανάπε ο Μάριος.

Άλλά πριν προφτάσει να τελειώσει τη φράση του, το Λεξικό σφενδονίζεται από τα χέρια του Γρηγόρη και τον βρίσκει στον ώμο. Δεν τον χτυπά όμως δυνατά, γιατί ο Δουμπο-

δάνος του δίνει μια με τη χερούκλα του και το πετά μακριά.

Ε, έ, και να βλέπατε τότε το Μάριο! Θηρίο έγινε. Έδωσε μια και βρέθηκε όρθιος πάνω στο θρανίο. Αποδείχθηκε με δυο πηδήματα ζύγωσε τον έχθρό του, τον άρπαξε απ' τα πυκνά του μαλλιά και με μεγάλη δύναμη τον άνάγκασε να γονατίσει μπροστά του. Ο κακόμοιρος ο Γρηγόρης βρέθηκε γονατιστός χωρίς κι' αυτός να καταλάβει πως την έπαθε έτσι γρήγορα.

— Ζήτησέ μου συγγνώμη! του φώναξε ο Μάριος από πάνω του. Πες «ήμαρτον!».

— Ποτέ!

— Μωρέ θα ζητήσης συγγνώμη και θα πής κι' ένα τραγούδι!

Ο Γρηγόρης έδλεπε πως δεν ήταν τρόπος να γλυτώσει απ' τα χέρια του Μαρίου. Ούτε οι φίλοι του μπορούσαν να του κάμουν τίποτα, γιατί τους κρατούσαν σε άπόσταση ο Δουμποδάνος κι' ο Σαϊζάνης.

— Ε, σεις! Έτσι λοιπόν μ' αφήνετε; τους φώναξε μιά στιγμή ο νικημένος.

Έχαινοι τότε φιλοτιμήθηκαν, έσπρωξαν τους φίλους του Μαρίου κι' ώρμησαν εναντίον του. Μα δεν τους πέτυχε! Άμέσως ο Δουμποδάνος κι' ο Σαϊζάνης βρέθηκαν κοντά του. Ο πρώτος άρχισε να μοιράζει γροθιές κι' ο δεύτερος έπιασε ένα Βραζιλιάνο και τον κρατούσε δυνατά.

Ένας από τους μαθητές, όταν άρχισε ο καυγάς, πήγε στην πόρτα να φυλάει μή γυρίσει ο επιτηρητής τους. Κι' άξαφνα τον άκουσαν να λέει:

— Νά τος! ήσυχία!...

Ο καυγάς κόπηκε άμέσως. Κι' όλοι γύρισαν στις θέσεις τους πηδώντας πάνω απ' τα θρανία. Μόλις πρόφτασε να καθήσει ο Δουμποδάνος. Ο Σαϊζάνης πήρε και την πέννα του κι' έκανε πως γράφει. Κι' ο επιτηρητής μπήκε.

— Τί θόρυβος ήταν αυτός, λογί-

τατο; ρώτησε χτυπώντας σ' ένα θρανίο το μάτσο των κλειδιών που κρατούσε πάντα.

Και κοιτάζοντας γύρω του, είδε τον Μάριο. Αυτός δεν είχε γυρίσει στη θέση του· παρά είχε ρίξει δλωσ-διόλου χάμω τον Γρηγόρη και τον πατούσε με το γόνατό του.

— Τί είναι εκεί; φώναξε ο επιτηρητής πλησιάζοντας το σύμπλεγμα. Μπά! εσύ είσαι, Μάριε; Και παλεύεις με το Γρηγόρη; Άς τον γρήγορα, νταή! κι' εμπρός, άκολουθήσε με στο γραφείο.

Τί να κάμη ο Μάριος; Με πολλή του λύπη ξέσφισε τα δάχτυλά του που κρατούσαν ακόμα τον Γρηγόρη

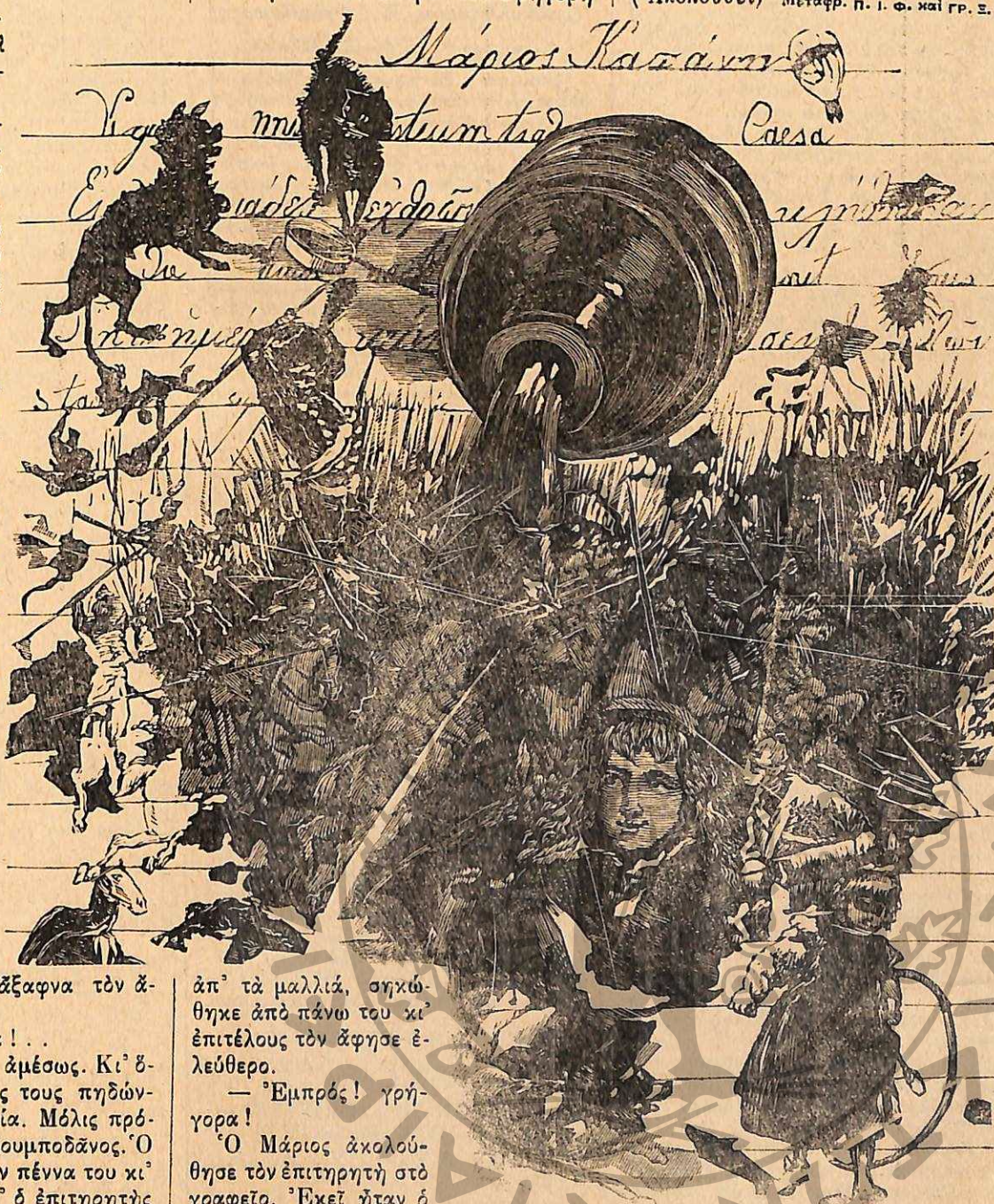
της κοιτάζοντας άυστηρά τον Μάριο.

— Έγινε πάλι καυγάς, του άποκρίθηκε ο επιτηρητής. Αυτός, φαίνεται, είναι ο πρωταίτιος. Σας τον φέρνω να τον άνακρίνετε και να τον τιμωρήσετε.

Ο επιτηρητής βγήκε. Ο υποδιευθυντής πρόσταξε τον Μάριο να του εκθέσει τί ακριβώς είχε γίνει στο σπουδαστήριο. Ο Μάριος τότε του διηγήθηκε όλα τα συμβάντα.

— Πολύ καλά, είπε άρσού άκουσε τη διήγηση ο υποδιευθυντής. Σὺ θά πᾶς στὴ φυλακή. Άλλά κι' όλη ή τάξη θά τιμωρηθῇ. Κανένας σας τὴν Κυριακή δὲν ἔχει έξοδο. Θά τὰ πῶ τώρα και τοῦ κυρίου διευθυντῆ.

(Άκολουθεῖ) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

απ' τα μαλλιά, σηκώθηκε από πάνω του κι' επιτέλους τον άφησε ελεύθερο.

— Εμπρός! γρήγορα!

Ο Μάριος άκολούθησε τον επιτηρητή στο γραφείο. Έκει ήταν ο υποδιευθυντής.

— Τί συμβαίνει; ρώ-

Ο Μάριος έχυσε από άπροσεξία το καλαμάρι του πάνω σε μια σελίδα... (Σελ. 68 στ. β'.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ ΤΟΥ 1934-1935

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Αποτελέσματα Δ' Αγώνισματος

Λευκαί λέξεις

Είχα δώσει ένα κείμενο από το όποιον είχαν αφαιρεθεί σαρανταδύο λέξεις που είχαν αντικατασταθεί με παύλας. Και ζητούσα από τους διαγωνιζομένους να αντικαταστήσουν τις παύλες με τις λέξεις που έλειπαν και να επανορθώσουν το κείμενο όπως το έγραφε ο συγγραφέας.

Κανένας δεν βοήθη και τις σαρανταδύο λέξεις. Πολλοί όμως βοήθησαν παραπλήσιες, π. χ. ναυτικοί αντί θαλασσινοί, βάλεν αντί τοποθετήσε, κ.τ.λ., Οι περισσότεροι όμως δεν άπομακρύνθηκαν πολύ από το κείμενο και γι' αυτό ερχονται σε καλή σειρά μόλο που έχουν βρει λίγες περισσότερες από τις μισές λέξεις. Τις πιο πολλές τις βοήθησε το *Μύρον της Άνδρου* (35 εν όλω), που παίρνει το πρώτο βραβείο στη Μεγάλη Τάξη και ο *Λευκάτας* (31). Στη Μικρή Τάξη ερχονται πρώτοι η *Σπίθα* με 29 λέξεις και ο *Μπίλ-Σπίλ* με 28. Οι άλλοι δλοι ερχονται πολύ παρόι κίτω.

Ίδου όμως πρώτα το κείμενο, επανορθωμένο. Οι λέξεις με τα παχύτερα στοιχεία είναι εκείνες που έλειπαν.

ΣΚΥΛΛΑ ΚΑΙ ΧΑΡΥΒΔΗ

Στη Σικελία στὸν πορθὸ τῆς Μεσσηνίας ὅπου τόσο κακοπάθαιναν οἱ θαλασσινοὶ ἢ φαντασία τῶν ἀρχαίων εἶχε τοποθετήσει τὴν κατοικία δύο φοβερῶν τεράτων, πὺν κατασπάραζαν ὅσους περνοῦσαν ἀπὸ κοντὰ τοὺς.

Ὁ βράχος τῆς Σκύλλας ἔμοιαζε ἀπὸ μακριὰ μὲ γυναῖκα. Τὰ κύματα σπάζοντας πάνω του κάνουν ἕνα θόρυβο σὰ ν' ἀλυστοῦσαν χιλιάδες σκύλλοι μαζί. Γι' αὐτὸ ὁ θρόνος θέλει τὴ Σκύλλα ἀνθρωπόμορφο τέρας πὺν εἶχε τὴ μέση του τριγυρισμένη ἀπὸ σκυλίσια κεφάλια. Ἦταν, λένε, κόρη τοῦ Φόρκου καὶ τῆς νύμφης Χουσηίδας πὺν τὴν ἀγαποῦσε ὁ Γλαῦκος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἀγαποῦσε τὸν Γλαῦκο καὶ ἡ μάγισσα Κίρκη, ἔκαμε νὰ μεταμορφωθῇ ἡ ἀντίζηλος τῆς σ' ἕνα ἀπαίσιο τέρας καὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς στὴ θάλασσα, ὅπου ἀπὸ τότε προξενοῦσε τὸ θάνατο σ' ἀμέτρητους ἀνθρώπους.

Ὅσο γιὰ τὴ Χάρυβδη, λένε πὺς ἦταν κάποια ἀχόρταγη γυναῖκα, πὺν ἔφαγε καὶ τὰ βώδια τοῦ Ἡρακλῆ στὸ γυρισμὸ τοὺς ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία. Ὁ Ἀίας γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ τὴ χτύπησε μὲ τὸν κεραυνὸ καὶ τὴν ἔριξε στὴ θάλασσα. Κι' ἡ Χάρυβδη σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχαίη τῆς φύσης ἀρπαξε καὶ κατάνιψε κάθε τι πὺν ζύγωνε τὴ θαλασσινὴ τῆς σπηλιά.

Στὴν ἀρχαιότητα, ὁ γκορεμὸς τῆς Σκύλλας καὶ τὸ βράχια τῆς Χάρυβδης προξενοῦσαν μεγάλον τρόμον στοὺς ναῦτες. Σήμερα ὁμοῦ ἐξ αἰτίας πὺν ἔγιναν ἐκεῖ πολλὲς γεωλογικὲς μεταβολὲς ἀπὸ σεισμούς, ὁ σίφουνας τοῦ Καλαφάρου ἔχασε μεγάλον μέρος ἀπ' τὴ δύναμή του, καὶ κανένα θαλασσινὸ δὲν τρομάζει πιά τὸ ταξίδι στὸν πορθμὸ τῆς Μεσσηνίας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μύρον τῆς Άνδρου* [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λευκάτας* [14Ε], *Σπίθα* [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δουλοῦ* [12Ε] *Μήτσα Γεωργαντά* [12Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰπτάμενος Ἀετὸς [10Ε]

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπίθα* [14Ε], *ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπίλ-Σπίλ* [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θάλης Βλαστός* [12Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αἰώνιος Ὀρῦλος [10Ε].

Αποτελέσματα Ε' Αγώνισματος

Μετάφρασις στὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν

Ίδου πὺς θὰ μπορούσε κανένας νὰ μεταφράσῃ τὸ κείμενον πὺν ἔδωσα, χωρὶς ἐξεζητημένους ἀρχαϊσμούς, σὲ μιὰ γλώσσα, ἀρχαία πάντα κατὰ τὸ λεκτικόν, τὴ γραμματικὴ καὶ τὴ σύνταξιν, ἀλλὰ καὶ ἀπλὴ σχετικῶς καὶ προσιτῇ:

Σπάρτακος, ἰδὼν (ἢ γνοὺς) εὐθέως τὸ τοῦ Βαρινίου σφάλμα (ἢ ἀμάρτημα) διεκλόντος αὐτὸς τὰς ἐαυτοῦ δυνάμεις, ἡβούληθη τοῦτον ἐπωφεληθῆναι, ὥς καὶ ἄλλοτε ἐποίησεν, ὅτε κατὰ τοῦ ἀποσπάσματος Φουρίου ἐπέπεσε. Καταλιπὼν οὖν τὸ κύριον αὐτοῦ σῶμα ὑπὸ Κρίζων, παρέλαβε τοὺς ἀρίστους αὐτοῦ ἀνδρας καὶ ἤρξατο πορείας γοργῆς, ἦντινα οὐκ εἶν δυνατόν τακτικὸς στρατὸς ποιεῖν, ἀλλὰ μόνον ὀρεινοὶ καὶ ἐλαφροὺς ὀπλισμένοι (ψιλοὶ) στρατιῶται. Διέβη οὖν Ἀφίδην περὶ τὸ δεῖλι, ἐκ μέρους δυσβάτου ὑποδειχθέντος αὐτῷ ὑπὸ Λουκανῶν. Περὶ τοὺς ἑξ μόνον σταδίους ἀπέειχεν ἐκεῖθεν ὁ τόπος ὅπου ἐστρατοπέδευον οἱ Ρωμαῖοι. Διήνυσεν τὴν ἀπόστασιν ταύτην μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος, τῶν Ρωμαίων μὴ ἀντιληφθέντων ὅτι ἐγγίζει, ἐπειδὴ οἱ ἐγγώριοι ἦσαν σύνεργοι. Ἀφικόμενος οὕτω νύκτωρ εἰς τὸ ἐχθρὸν στρατόπεδον, ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ ταχὺς ὥς ἀστραπή. Κοῦνιος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην λούμενος ἐν δάσει ἐγγὺς μόλις ἐσώθη γυμνός. Ἀλλ' ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ καταληφθεὶς ταχέως, ἐφονεύθη μαχαίραις.

Δυστυχῶς, κανένας ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους δὲν μετέφρασε ἔτσι ἀπλά, ἀλλὰ ὅλοι θέλησαν νὰ μεταχειρισθῶν βαθιὰ ἑλληνικά, πὺν δὲν τὰ ἤξεραν, καὶ γι' αὐτὸ ἔπεσαν ἔξω. Περιοσσότερη ἀρχαιομάθεια — σχετικῶς πάντα — δέχονται ἡ *Δουλοῦ*, τὸ *Μύρον τῆς Άνδρου* καὶ ὁ *Λευκάτας*. Ἀλλὰ οὕτε ἀπ' αὐτοὺς εἶναι κανένας γιὰ Ἀ' βραβεῖον. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, μόνον Ἐπαίνους ἀξίζουν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μύρον τῆς Άνδρου* [15Ε], *Δουλοῦ* [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λευκάτας* [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατον: *Μήτσα Γεωργαντά*, Ἰπτάμενος Ἀετὸς.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκατον: *Θάλης Βλαστός*, *Σπίθα*, *Μπίλ-Σπίλ*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Αἰώνιος Ὀρῦλος [8Ε]

ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Σύμφωνα μὲ τὴν π. ο. κήρυξιν, γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ μερικὰ ἀποτελέσματα κάθε ἀγωνίσματος τὰ γενικά ἀποτελέσματα τοῦ Πεντάθλου, δόθηκε σὲ κάθε βραβεῖον κι' ἔπεινον ἀριθμητικὴ ἀξία. Δηλαδή: Α' βραβεῖον=6, Β' βραβεῖον=5, Γ' βραβεῖον=4, Α' Ἐπαίνος=3, Β' Ἐπαίνος=2, Γ' Ἐπαίνος=1.

Ἔτσι, τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν πὺν θὰ συγκεντρώσῃ ὁ καθένας τοῦ δίνει τὴ θέση του στὴ γενικὴ βαθμολογία. Ἄν τύχη καὶ δυὸ ἢ περισσότεροι ἔχουν συγκεντρώσει τὸ ἴδιο ἄθροισμα, προηγείται ἐκεῖνος πὺν ἔχει πᾶν ἄνωτερον βαθμὸν στὰ δυσκολότερα ἀγωνίσματα. Τοῦτῃ τὴ φορὰ ὅμως δὲν παρουσιάστηκε τέτοια περίπτωση.

Τὸ μεγαλύτερον ἄθροισμα στὰ γενικά ἀποτελέσματα, πὺν τὴν ἀνακηρύσσει νικήτρια τοῦ Πεντάθλου στὴ Μεγάλη Τάξη τὸ πῆρε τὸ

Μύρον τῆς Άνδρου

μὲ δύο Πρώτα βραβεῖα καὶ τρία Δεύτερα, δηλ. $6+6+5+5+5=27$.

Ἀμέσως κατόπιν εἰσέρχεται ἡ *Δουλοῦ* μὲ 25 (δύο Πρώτα βραβεῖα, ἕνα Δεύτερον καὶ δύο Τρίτα) καὶ ὁ *Λευκάτας* μὲ 24 (ἕνα Πρώτον βραβεῖον, δύο Δεύτερα καὶ δύο Τρίτα). Ἀκολουθοῦν οἱ Ἰπτάμενος Ἀετὸς μὲ 17 καὶ *Μήτσα Γεωργαντά* μὲ 16.

Στὴ Μικρὴ Τάξη νικήτης ἀνακηρύσσεται ὁ

Θάλης Βλαστός

μὲ δύο Πρώτα βραβεῖα, δύο Τρίτα κι' ἕνα Α' Ἐπαίνον, δηλ. $6+6+4+4+3=23$. Ὑστερα εἰσέρχονται ὁ *Μπίλ-Σπίλ* μὲ 22 (ἕνα Πρώτον βραβεῖον, δύο Δεύτερα κι' ἕνα Α' Ἐπαίνον), ἡ *Σπίθα* μὲ 21 (ἕνα Πρώτον βραβεῖον, ἕνα Δεύτερον, ἕνα Τρίτον κι' ἕνα Α' Ἐπαίνον), καὶ ὁ Αἰώνιος Ὀρῦλος μὲ 15.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Συγχάριζω τοὺς νικητὲς καὶ περιμένω τὶς φωτογραφίες τοὺς. Ἀπὸ τὶς 90 δραχμὲς πὺν ἀπέδωσε τὸ Πένταθλο (9×10), ἔχω στὴ διάθεση τοῦ καθενὸς δρ. 45, γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήσω ὅπως μοῦ παραγγέλουν.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

[Τὸ βραβευθὲν ποίημα τοῦ Πεντάθλου]

Ἀπ' τὴ δημοσίᾳ, στὰ πλάγια τοῦ ψηλότετου βουνοῦ, στὴν κορφή, στὸ ἐρημοκλήσι, στὸ γαλάξιο τ' οὐρανῶν,

Ὁ Σταυρὸς, μικρὸ σημάδι·

Ὅμως τὴν πιστὴ ψυχὴ

Ἡ θωριά του, λές, φτερώνει

Καὶ ν' ἀνέβῃ τὴν καλεῖ.

Τὸ συμβολικὸ τὸ σχῆμα

—Τρισμεγάλο, ὅσο μικρὸ—

Τὴν ψυχὴ μας τὴ βυθίζει

Σ' ἕνα θάμπος μυστικόν.

Γιὰ αὐτὸ μὲς τοὺς αἰῶνες
Συμβολίζει τ' οὐρανῶν
Τὰ ψηλά καὶ τὰ μεγάλα,
Πίστη, Ἑλπίδα, Ἀγάπη, Νοῦ,

Ἀπ' τὴν τρομερὴ τὴν ὥρα,
Πὺν καθήλωσαν ἐκεῖ,
Μὲ τὸ σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου,
Καὶ τὴ θεία Του πνοή.

ΔΟΥΛΟΥ
Μεγάλῃ Τάξις — Α' βραβεῖον

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 20 Ἰανουαρίου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπαρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴν «Διάπλαιν», διοργανῶσε διεθνομαθιακὴς εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑσωτερικοῦ ὡς ἐξῆς: Κάθε Σάββατον, ὥρα (Ἀθηναῖν) 9 ὥς 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ὥς 9, 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον καὶ μοῦ γράφουν, δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ἀπάντησιν—ἐκτενέστερη ἢ συντομότερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—στὴν Ἀλληλογραφίᾳ μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, μὲ ξεθωρο μελάνιν γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχομαι γράμματα πὺν δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενον γραμματικόν καὶ πρέπει νὰ πληρώσω ὅτι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίσετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάψετε τὸ γραμματικόν μου πὺν χρειάζεσθαι.

ΑΠὸ τὰ βραβευθέντα τοῦ Πεντάθλου δημοσιεύονται σήμερὰ ὁ «Σταυρὸς» τῆς *Δουλοῦ* καὶ ὅλη σχεδὸν ἡ συλλογὴ τῆς Πνευματικῆς Ἀσκήσεως (μὲ μικρὰς διορθώσεις πὺν ἔκαμν ὁ Ἀνώνιος σὲ μερικὰ ἔμμετρα). Στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιευθῇ καὶ ὁ «Σταυρὸς» τοῦ *Μύρον τῆς Άνδρου*, καθὼς καὶ ἡ Ἀσκήσις ἀπὸ ἄλλες βραβευμένες Συλλογῆς.

Ἄ, πόσα γράμματα μὲ περιμένουν σήμερὰ! Εἶχα φυλάξῃ πολλὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἐβδομάδα, ἔλαβα σὲ μεταξὺ ἕνα σωρὸ ἄλλα, κι' ἔτσι δὲν ξέρω πὺς θὰ τὰ καταφέρω...

Εὐχαριστῶ πολὺ, *Σαρπηδὼν*, γιὰ τὶς εὐχάς. Τὰ 20 ἐκεῖνα ἔβουρα πὺν παρελθόν, θὰ προστεθοῦν στὰ ἔβουρα πὺν ἔλαβες τὸ 1936. Ὅχι, αὐτὸ πὺν λές δὲν ἐπιτρέπεται. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ ὅσα ψευδώνυμα θέλει, ἀλλὰ μόνον μιὰ ἀπάντησιν θὰ στέλνῃ σὲ κάθε Διαγωνισμό, ἀδιάφορον ἂν στὸν ἕνα θὰ τὴν ὑπογράψῃ μὲ τοῦτον τὸ ψευδώνυμόν του καὶ στὸν ἄλλον μὲ ἕκτενον.

Ἀλλ' ἔλα, *Ροδοπέταλον*, πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ δὲν ἐφάντασθον ποτὲ πὺς μὲ ἔχασες, γιὰτὶ ἔξω πὺς δύσκολα μὲ ἔχουν οἱ φίλοι μου. Τώρα χαίρω πὺν θὰ λαβαίνω μέρους καὶ στὴν κίνησιν.

Ἐλαβα τὸ κομμάτι σου καὶ θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του.

Καὶ τὸ δικόν σου, *Συριανέ*, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ. Ὅσο γιὰ τὴ Μαγικὴ Εἰκόνα, τὴ βοήθηκα ἔξυπνη μὰ ὅχι καλὰ σχεδιασμένη. Θὰ προτιμῶσαι πὺν στρογγυλὸν τὸ κρυμμένο πρόσωπον καὶ λιγώτερον χοντρὴ τὴ μύτη. Γιὰ τὸ ἄλλο πὺν μὲ ρωτᾷς δὲν ξέρω.

Λυποῦμαι, *Ζουζού*, πὺν ὑποφέρεις τόσο ἀπὸ τὶς χιονίστρες στὰ χέρια καὶ δὲν μπορεῖς οὕτε νὰ γράψῃς. Μιὰ φορὰ ἔλεγαν πὺς τὸ μόνο γιὰτὶκὸ εἶναι τὸ μαγνόνερο, δηλαδή πὺς μόνον τὸ Μάη, μὲ τὶς ζέστες, περνοῦν οἱ χιονίστρες. Ἀλλὰ σήμερὰ ἡ ἐπιστὴμὴ ξέρει καὶ πολλὰ ἄλλα γιὰτὶκὰ, καὶ κατὰ ἀποτελεσματικὸν θὰ μποροῦσε νὰ σὲ συμβουλεύσῃ ὁ γιὰτρός σου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐνέργειες πὺν δὲν παύεις νὰ κἀνης γιὰ τὴν διάδοσίν μου.

Μὰ βέβαια μεγάλως, *Ἑλληνικὴ Μαρίνου*, ἀφοῦ τώρα εἶσαι δεκαεσσάρων ἐτῶν, κι' εἶσαι καιρὸς νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνησίν μου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτον σου γράμμα. Τώρα περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον καὶ νὰ ἐξακολούθησῃς. Ἀλλὰ ὅσοις ἐπὶ πρῶτον καὶ μίμησιν τὰ δέλεαφια σου. Ἐχάριστῶ καὶ γιὰ τὴν ἀνάνεωσιν.

Νομίζω, *Ἀγγυρολογιῶνται*, ὅτι ἀπάντησα καὶ σὲ προηγούμενον γράμμα σου. Χαίρω πολὺ πὺν ὁ καλὸς μας φίλος βρίσκεται τώρα σὲ ἀνάρρωσιν. Θὰ εἶδες πὺς ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσίν μου καὶ θὰ προκηρύξω ἀκόμα ἕνα δοκιμαστικὸν Πένταθλον. Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον.

Πολὺ ἐνδιαφέρων τὸ γράμμα σου, *Ἀρίστε*, καὶ γιὰ τὴν πρωτοχρονιάτικὴν χαρὰ σου, καὶ γιὰ τὸ λόγο τοῦ ἀδεσποῦ (μπαλὰ, ἄστοργετον!) καὶ γιὰ ὅλα. Ἀλλὰ πόσο κουράστηκα νὰ τὸ διαβάσω! Ἐνὼ γράφεις τόσο καθαρά, μεταχειρίζεσαι ἕνα ἔσθωρον μελάνιν, πὺν ἐξουδετερώνει, γιὰ τὰ μάτια μου, ὅλη τὴν καλλιγραφία!

Τὸ ἴδιο καὶ σὺ, *Ἀνδαλουσία*. Τὸ γράμμα σου, πὺν τὸ ἔλαβα μὲ τόση χαρὰ, τρώμαξα νὰ τὸ διαβάσω. Γι' αὐτὸ σ' ἕνα μόνον ἀπ' ὅσα γράφεις θὰ σοῦ ἀπαντήσω: συνδρομητὴ μὲ τέτοιον ὅριον δὲν ἔχω σὲ Πάτρως.

Τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέρωντα μοῦ γράφεις τὸ Ἀγύριστον Κεφάλιν. Στὸ σχολεῖον τοῦ ἔρχεται πάντα πρῶτος στίς ἐκθέσεις. Γι' αὐτὸ κάθε φορὰ ὁ καθηγητὴς τὸν σηκώνει καὶ διαβάζει τὴν ἐκθεσὶν του. Μιὰ μέρα, ὁ καθηγητὴς, μετὰ τὸ διαβάσμα, εἶπε: «Αὐτὸς γιὰ νὰ γράφῃ τόσο καλὰ, θὰ διαβάζῃ πολλὰ σὲ σπῆν του. Μάλιστα!» πετάχθηκε τὸ Ἀγύριστον Κεφάλιν, «διαβάζῃ τὴν Διάπλαιν!»—Ἄ, πολὺ καλὸ περιόδικον, λέει ὁ καθηγητὴς, ὅλοι πρέπει νὰ τὴ διαβάζουν! καὶ ἐγὼ μιὰ φορὰ ἔβουρον συνδρομητὴς. Ἀλλὰ καὶ στὴ Στιχουργικῇ, πὺν τοὺς κάνει ὁ ἴδιος καθηγητὴς, τὸ Ἀγύριστον Κεφάλιν εἶναι πάλιν πρῶτος. «Φυσικά, λέει, ἀφοῦ ἔχω διαβάσει τὴ Στιχουργικὴν τοῦ κ. Ἑσνοπούλου. Ἔτσι κι' αὐτὸ σὲ σῶν τὸ χρωστῶ». Τὰ σχολία, μοῦ φαίνεται, εἶναι περιττά...

Μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου, *Βενεσιάνικον Δουλοῦδιν*, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Ναι, θυμοῦμαι πὺν μοῦ ἔγραψες πέρου πὺς ἦσουν ἀδύνατον στὰ Μαθηματικά καὶ πῆρες μόνον 5. Χάρηκα λοιπὸν πολὺ πὺν δυνάμωσες φέτος καὶ σ' αὐτὰ—γιὰτ' εἶσαι δυνατὴ σὲ ὅλα—καὶ παίρνεις 7 καὶ 8. Ὅχι πὺς ἔβαλες τὴ θέλησίν σου, καὶ νὰ τί θάβηλα νὰ κἀνουν κι' ἄλλοι, κι' ἄλλες, πὺν δὲν χωνεύουν τὰ Μαθηματικά. Ἐνδιαφέρωντα καὶ τὰ ἄλλα πὺν μοῦ γράφεις, ἀλλὰ πὺν τόπος γιὰ ὅλα!

Ἀργησα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, *Παράξενη Μικροῦλα*, ἀλλὰ ἔλαβα ἐγκαίρως τὸ γράμμα σου καὶ τὴν ἐπιταγή. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Κρίμα μόνον πὺν ἦσουν στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἦλθες σὲ τὸ γραφεῖόν μου νὰ σὲ γνωρίσω. Β, ἀφοῦ εἶχες τόση βία, δὲν παύει ἐλπίς νὰ ξανάρθῃς καὶ νὰσαι πὺν εὐκαιρῇ.

Ὁ, πάρα πολὺν καιρὸν εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου, *Ἀλὴν Νουάρε*, καὶ φαντά-

ζεσαι μὲ πόση χαρὰ δέχτηκα τὸ πρωτοχρονιάτικόν σου. Εἶσαι ὁμοῦ πολὺ δικαιολογημένος ἀφοῦ ἦσουν ἀρρωστος τόσους μῆνες. Ὁ κ. Φαίδων ἔγραψε τελευταία μιὰ Ἐπιστολὴν γι' αὐτὴ τὴ Σχολὴν Ἀνωτέρας Λογοτεχνικῆς Μορφώσεως: δὲν τὴν διάβασες; Σοῦ ἔστειλα 4 τετράδια κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τῶρα συχνά.

Μὴν ἐσχυνξ, *Πάν*, πὺς ὅλα εἶναι σχετικὰ. Ἔτσι καὶ σὺ, τελεειφόιτος τῶρα τοῦ Γυμνασίου—16 ὡς 17 χρονῶν, ἐ—εἶσαι «μικρὸς» γιὰ μερικά πράγματα καὶ «μεγάλος» γι' ἄλλα. Μὴν παραξενεύεσαι λοιπὸν δταν ἀκούς πότε τοῦτον καὶ πότε ἐκεῖνον... Ἀὐν εἶδα τὸ «Πρὶν ἀπ' τὸ ἡλιοβασίλεμα» καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρίνω τὶς παρατηρήσεις σου γιὰ τὸ παίξιμόν. Ἀλλὰ ἐκεῖνη πὺν κάνεις γιὰ τὸ θάνατον τοῦ Ματθία δὲν μοῦ φαίνεται σωστή. Κάθε ἀνθρώπος, καὶ πὺν νέος ἀπὸ ἕνα ἐδωρημένον πεντάτην, μπορεῖ σὲ μιὰ μεγάλη συγκίνησιν νὰ πάθῃ συγκοπή καὶ νὰ πεθάνῃ ξαφνικά, ἐνὼ ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη ἦταν καλὰ-καλοῦστικα. Μὲ ρωτᾷς καὶ γιὰ τὰ γράμματά σου. Μοῦ ἀρῶσαι ἐξαιρετικὰ καὶ θάβηλα πολὺ νὰ μοῦ ἔγραψες συχνότερα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναμένεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναμενόμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγῶρια, καὶ δὲν ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σεληνιωτο

